

Rozhovor s panem Zemanem – Černovice, listopad 2024

Vojto fandíš hokeji?

Jasně. A víš, co mě překvapilo? Že se hodně fandilo i dříve.

Hokej jsem sledoval tak, že vám musím říct jeden příběh, kdy jsem na jednom koleni držel jedno dítě, kluka, to byl Olda taky. Na druhém Janička, to byla dcera, to byly dvojčata. A já se díval na ten hokej. A teď padl gól. A já “Gól!” A manželka, prosím tě, ty seš hroznej, vždyť oni dostanou psotník.

Nejen tento příběh, ale i mnoho dalších zajímavostí jsme se dozvěděli od pana Oldřicha Zemana, narozeného 28. ledna 1935, bývalého učitele naší školy.

Do rána jsme toho jednadvacátého srpna poslouchali rozhlas, jak nás obsazují, jak prostě i třeba v Černovicích, když potom to bylo dál, tak se tady objevily tanky ruské a jeden z nich dokonce na náměstí zboural jeden dům, prostě narazil do něj a zboural ho.

Nejvíce na nás ale zapůsobila příhoda z dětství za války.

To, když jsem viděl, jak chytli pana Appelfelda, to byl žid, který když viděl, že budou vagónovat do koncentračních táborů, tak utekl. A samozřejmě Němci měli služební psy a vojáky, takže ho brzy vystopovali. Byl v obilí za Jemnicí a potom ho táhli pod nataženými puškami a bajonety, psi štěkali a vrhali se na něj.

Také pohled na události roku 1989 byl trochu jiný, než obvykle slýcháme

Zvonili jsme potom všichni klíčema a provolávali HURÁ a tak dále. No mysleli jsme, že to bude božský, ale bohužel se tak nestalo.

Mně se líbilo, když jsme mluvili o škole a hlavně o školních výletech. Na Slovensko, do hor i do měst, na několik dní...

Tak pěkný je, když mě teď potkají kolikrát různý moji žáci, různě staří, a nejraději opravdu vzpomínají na ty výlety, kde poznali kus republiky.

Měli jsme možnost nahlédnout do jednoho pestrého a dlouhého života. A nejlepší byl závěr povídání.

No tak, já si myslím, že ten život jsem prožil celkem spořádaně, což mě jako naplňuje, abych byl spokojen. Taky spokojenej jsem.